

Баба Тонка слагаше дъщеря си въ леглото, прикръстяше я скришомъ и пакъ сѣдаше до прозореца.

Тя всѣка вечеръ получавахе вестъ отъ синоветъ си. Сами турцитъ ѝ я носѣха. Пращаха ѝ хаберь по четири заптиета. Заптиетата идваха, озъртаха се, плахо се приближаваха до четиритъ врати на двора ѝ, сгушваха се въ тъмното и чакаха.

По тѣхъ старицата разбираше, че синоветъ ѝ сж живи. Щомъ турцитъ вардятъ предъ кжщата ѝ, значи чакатъ, че нѣкой отъ дели-Тонкинитъ синове ще се върне при майка си и направо ще падне въ капана.

Но заедно съ заптиетата вѣрдѣше баба Тонка. Тя заспиваше на одъра сѣднала, свита, като ранена, съ чело, подпрено на прозореца. Спѣше будна и чакаше.

*

Нѣкой силно удря вратата. Сякашъ блѣска съ кракъ. Баба Тонка скача. Тя е готова и за най-страшното. Бързо поглежда иконостаса, каточели иска да припомни на света Богородица молитвитъ си, и високо пита:

— Кой чука?

— Табуръ агасж Али-ефенди! Отвори!

— Сегичка! — отвръща баба Тонка и тихо поржчва на дъщеря си!

— Да седишъ тука и да не си шукнала!

Тя отваря вратата, усмихва се любезно на турския чиновникъ и кани:

— Заповѣдай, Али-ага, за гости като тебе кжщата ми винаги е отворена. Влѣзъ тука.

Тя го повежда къмъ гостната стая.